

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XVII. évfolyam 1. szám

2013. január

*„Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van
tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.”*

Zsoltár 16:11

Évi Jelige

**„Nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.”
Zsidókhoz írt levél 13.14.**

Egyházunk 2013. Évi Jeligéje:

**„Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be Isten törvényét.”
Galáciabeliekhez írt levél 6,2.**

Tervezett januári programjaink:

- 1-én délután 14-órákor **Jelige olvasás.**
- 6-án **Szövetségmegújító és Úrvacsorai istentisztelet** délelőtt 10 órákor.
- 6-13-ig **Aliansz imaesték**
- 20-27-ig. **Ökumenikus imahét**
- 26-án, szombaton Tamasz alapítvány **hajléktalan szállóján** szolgálunk

Rendszeres programjaink:

Kedden 17 órákor **bibliaórát** tartunk **Hidason**

Szerdán, **Bicsérden** 18 órákor **házi istentisztelet** lesz

Csütörtökön 17 órákor **házicsoport** lesz (változó helyszínnel)

Vasárnap 9³⁰ **imaóra**, és 10⁰⁰ órákor **istentisztelet** van Pécsent,
15⁰⁰ órákor Hidason.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18⁰⁰ órákor **istentiszteletünk** van

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Előzetes média programok

- Február 1-én pénteken **rádiós félóra**ra kerül sor, a megszokott időben: 13.30-tól a Kossuth Rádióban.

Aliansz imahét

6. vasárnap, **Úton Istennel – mert megalázta magát** - Filippi 2,5–11
7. hétfőn, **Úton Istennel – mert Ő hív** - 1 Sám 3, 8–10
8. kedd, **Úton Istennel – mert Ő szeret bennünket** - Lukács 10, 25–37:
9. szerda, **Úton Istennel – mert Ő megszabadít** - 2 Móz 1,15–22:
10. csütörtök, **Úton Istennel – mert közelebb kerülünk egymáshoz**
Efézus 2,13–22
11. péntek, **Úton Istennel – mert az elválasztó falak leomlanak** -
Ruth 4, 13–18
12. szombat, **Úton Istennel – mert igazságot akar** - 2 Móz 22,20–24
13. vasárnap, **Úton Istennel – mert örömet ad** - Neh. 8,9–12: A

Születésnapjukat ebben a hónapban ünneplik:

Paplauer Jánosné.	4-én
dr.Thaly Gedeon.	9-én
Kőszegi Dorottya	9.én
Dudnik Róbert.	11-én
Siptár Bence	16-án
Sydney Vörös	17-én
Lakatos Antal.	17-én
Kőszegi Krisztián	19-én
Nagy Dávid	23-án
Farkas István	25-én
Csilléry Gyuláné.	27-én

Új év

„Én vagyok a jó pásztor.” János 10:11

Milyen biztató ígéret ez nekem. Egy új év kapujában állok meg, mint ha csak egy új vidékre érkeztem volna. Ő jár előttem, és énnekem fel kell tekintenem Rá minden percben.

Nincsen az életnek olyan tája, ahol Őt meg ne találná a kereső lélek. Nincsen olyan homályos és nehéz helyzet, amelyben Ő meg ne mutatná az egyenes utat. Az én dolgom az, hogy teljesen bízam Benne.

Ebben az évben is megismerem a Krisztus hangját, mint ahogy a bárány ismeri a pásztorét.

Sokféle út ágazik előttem, egy van közülem, melyen Jézus akar vezetni. Tudom, hogy ez az élet, a boldogság útja.

Milyen biztos így az életem iránya, hogy minden utamat hozzá vehetem Krisztus programjához, irányához. Nem aggódó lélekkel nézek hát bele az új év ködébe. A jó pásztor vezet.

MURAKÖZY GYULA

Jó szívvel a hajléktalanok iránt

„Leves, szappan, üdvösség” (Suppe, Seife, Seelenheit) mottóhoz igazodva segíti az **Üdvhadsereg** majd 150 éve a társadatomban hátrányos helyzetű embereket.

A vallásos „Békeseregnek” az alapítója a brit William Booth (1829-1912). Ez évben van halálának 100. évfordulója. Ő többek között a metodista egyház laikus prédikátoraként is dolgozott. Házasságkötése után 3 évvel, 1855-ben szentelték lelkésszé. Both nagyon a szívén viselte a szegények és hajléktalanok sorsát, gyakran prédikált nekik London szegény negyedeiben. Sok hallgatója megtért, de nem volt olyan helység, amelyben lelki otthonra találhattak volna; azaz olyan egyházi közösség, amelyben szívesen látták volna őket. 1865-ben Both a munkatársa, majd később vezetője lett a „Kelet-londoni Ébredési Társaságnak”. Ezt az évet tekintjük az „Üdvhadsereg” születési évének, melynek 1878 óta ez a hivatalos megnevezése. Both felismerte, hogy a szükségben lévők testi igényeiről is gondoskodnia kell. Így keletkeztek aztán hajléktalan szállások, leveses konyhák és segélyközpontok prostituáltak számára.

Mostanra az Üdvhadsereg 125 országban működik. Németországban 42 diakónia intézmény működik. (A fordító megjegyzése: Magyarországon a rendszerváltás óta ismét tevékenykedik az Üdvhadsereg. Tagja a Magyarországon működő metodista szellemű egyházakat, így a mi egyházunkat is tömörítő Wesley Szövetségnek).

MEGJELENT NEUES LEBEN 4/2012/57 JG. SZÁMÁBAN
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN HENRIK

Örömhír nagy nyomorúságban

Ede Luznak a misz-sziói beszámoló körúton tartott igehirdetését rövidítve adjuk közre, csak a bibliai történetre összpontosítva. A teljes előadást a Budapest - Pasaréti Református Egyházközség honlapján lehet meghallgatni: www.refpasaret.hu.

A II. Királyok 6. részében találunk egy történetet: két asszony találkozik az utcán, és arról beszélgetnek, hogy mit fognak holnap enni. Végül abban állapodnak meg, hogy kölcsönösen megeszik egymás gyermekeit. Samária városát tudniillik már hónapok óta körülvette az ellenség, az arameusok, és nem lehetett a városból se kimenni, se oda bemenni. Nem volt mit enni. Az emberek a túlélésért küzdöttek, és arra jutottak, hogy csak úgy menekülnek meg az éhhalál elől, ha emberevőkké lesznek. Miért is érte őket mindez? Ezt a szörnyű helyzetet, a bölcstelen politikai és gazdasági döntések mellett legfőképpen az a lelki döntés okozta, amelyet már évekkal azelőtt hoztak. Bár Isten népe voltak, úgy döntöttek, hogy hátat fordítanak Istennek. Azt gondolták: majd mi a magunk útja-módja szerint boldogulunk, a saját szívünk és gondolataink szerint élünk.

Miközben olvassuk ezt a történetet, egyszer csak feltűnik négy lépés. A város kapujában koldulnak. A betegség miatt halálra vannak ítéelve. Eddig is az emberek alamizsnáin tengődtek, de mostanra végképp nem maradt semmijük. Mivel napok óta nem ettek semmit, így mérlegelik saját helyzetüket: Két dolog történhet velünk, vagy megölnek, ha látják, hogy zsidók vagyunk, és akkor hamar meghalunk, vagy megsajnálják, és adnak valamit ennünk.

A négy ember végül úgy dönt, hogy átmegy az ellenség táborába. Elég bizonytalanok lehettek. Biztosan félték, hiszen nem tudhatták, mi vár rájuk. Mit fognak velük csinálni? Életben hagyják vagy agyonütik őket? Ám amikor elérik az ellenséges tábor, mit látnak? Az arameusok táborra üres! Amerre a szem ellát, mindenütt sátrak, de sehol egy lélek. Az

ellenség úgy ment el, hogy mindent hátrahagyott. Hihetetlen! A Biblia elmondja, hogy Isten űzte el az ellenséget, hogy a zsidóknak felkínálja egy bővülő élet lehetőségét. Isten mindent megtett azért, hogy ők a halálból az életre jussanak. Milyen kegyelmes Isten!

A leprások annyit ettek és ittak, amennyi csak beléjük fért. Azután át-fésülték a tábort. Aranyat és ezüstöt találtak. Hirtelen elmondhatták magukról, hogy gazdagok. Micsoda kegyelem! Micsoda áldás Istentől! De vajon hogyan ér véget a történet? Boldogan éltek, míg meg nem haltak? Nem. A négy leprás nem elégedett meg azzal, hogy ők négyen élvezhetik Isten jóságát. Így szóltak egymáshoz: Nem helyes, amit teszünk. Ez a mai nap az örömondás napja. Ha hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér minket. Míg mi itt Isten jóságát élvezzük, addig a városban az emberek egymást eszik. Nincs időnk! Nem várhatunk még öt percet sem! Ma is halhatnak meg emberek a városban, és ha mi nem mondjuk el nekik az örömhírt, akkor mi vagyunk a felelősek a halálukért!

Azzal elindultak, vissza a városba. De mennyire más volt a négy ember! Tele volt a hasuk, de tele volt a szívük is reménységgel. Még az arcuk is megváltozott, hiszen örömhírral érkeztek vissza!

Amikor a város kapujához értek, elkezdték dőngetni, és közben hangoosan kiabáltak: Emberek! Gyertek! Bár eddig távol voltunk Istentől, és Isten büntetése alatt éltünk, most Isten mindent megváltoztatott! Gyertek ki bátran! Az ellenség elment. Ott kint, a városon kívül Isten nagy lakomát és gazdagságot készített nektek! Megteremtette egy új élet lehetőségét! Gyertek! Minden készen vár titeket!

De vajon mi volt a válasz? Ujjongás, örömnünp? Nem. A Biblia arról tudósít, hogy a város lakói kételkedve fogadták a hírt: Ó, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen! Ez biztosan valami cselszövés. Az arameusok jól rászédtek ezt a négy szerencsétlent, de ha kimegyünk a városból, ránk támadnak valami rejtekhelyről!

Ám a történet mégis jól végződik. Azt olvassuk, hogy a város lakói végül kimerészkednek, majd igazi örömnünpet ülnek, mert új élet kezdődik számukra.

Földünkön még két és fél milliárd ember soha nem hallotta az evangéliumot. Négy milliárd ember él olyan helyen, ahol nincsenek élő gyülekezetek. Ezért mi, akik ismerjük az örömnünpet, nem tarthatjuk meg azt magunknak! Ha mi nem mondjuk el nekik az evangéliumot, akkor

hogyan hallják meg? De ha továbbadjuk nekik a jó hírt, számukra is új élet kezdődhet!

KÜLMISSZIÓI HÍRADÓ, 2012/04

Szeretsz te engem...

Fiatal anyuka elment vásárolni az 5 éves kislányával. Bejárták az egész bevásárlóközpontot és amikor elindultak haza, útközben megálltak egy utcai árusnál. A kislány meglátott egy ragyogóan szép gyöngynyakláncot.

„Kérlek, anya vedd meg nekem! Megkaphatom? Légy szíves..., légy szíves...”

Anyukája gyorsan megnézte, hogy mennyibe kerül. Csak 890 Ft volt. „Kislányom, ha rendben tartod a szobádat egy hétig és rendszeren a helyére pakolod a játékaidat, a következő héten megveszem neked, amikor erre járunk.” A kislány izgatottan várta a jövő hetet. A szobájában azelőtt soha nem látott rendet tartott, annyira vágyott arra a nyakláncra. Nehezen, de végül eltelt az egy hét és eljött a nap, amikor ismételten vásárolni mentek. Az anyuka nagyon megdicsérte kislányát, hogy milyen szép rendet tartott egész héten, és megvette neki a nyakláncot.

Végtelen nagy öröm volt a kislány szívében. Nagyon szerette azt a nyakláncot. Mindig a nyakában hordta, hittanórákra, szentmisékre és az óvodában is eldicsekedett vele. Még lefekvés előtt sem vette le, csak amikor muszáj volt, mint pl.: fürdésnél és amikor úszni ment az uszodába, amúgy mindig rajta volt.

A kislány édesapja nagyon szerette a lányát. Az apukának bármi egyéb dolga volt is, lefekvés előtt mindig felolvasott neki egy mesét. Az egyik esti mese alkalmával, amint befejezte az egyik történetet, ezt kérdezte a lányától:

„Kislányom szeretsz engem?”

„Ó, apa, tudod, hogy nagyon szeretlek!”

„Akkor kérlek, add nekem a nyakláncodat.”

„Jaj, apa, csak azt ne! Inkább odaadom a kedvenc babámat, vagy az egyik lovacskát, amit tőled kaptam születésnapomra,” – válaszolta a kislány. „Értem, kicsim. Apa szeret téged. Jó éjszakát!” – és adott egy jó éjt pusztit a homlokára.

Egy héttel később a mese után az édesapja ismét ezt kérdezte a kislányától:

„Szeretsz engem? Akkor add nekem a nyakláncodat.

„Jaj, apa, csak azt ne. Inkább a babaházat vagy a kedvenc fésűmet,” – kérlelve válaszolta a kislány.

„Rendben kicsim. Tudod, apa szeret téged.” És gyengéden átölelte. Pár nappal később este, amikor az apa ment felolvasni a mesét és belépett a szobába látta, hogy kislánya pityeregve ül az ágyán.

„Kislányom, mi a baj? Mi történt?” – kérdezte szelíd hangon. Pár perc hallgatás után, remegő kézzel, odanyújtotta a nyakláncot édesapjának: „Tessék, apa, neked adom.” Az apuka elvette és utána elővett a jobb zsebéből egy kis dobozt. „Ez a tied, egyetlenem.” A kislány megszeppenve vette el, és nyitotta ki a kis dobozt. Egy eredeti igazgyöngyökből álló nyaklánc volt benne, mely ezerszer szebb és gyönyörűbb volt, mint az előző. Minden este az apuka zsebében volt, aki arra várt, hogy kislánya odaadja neki a nyakláncot, hogy még jobbat, még szebbet ajándékozhatson neki.

Ilyen a mi szeretett Jézus Krisztusuk is! Mi viszont sokszor foggal, körömmel ragaszkodunk káros, megszokott, szükségtelen dolgokhoz, kapcsolatokhoz, megszokásokhoz, amiket szinte lehetetlennek érzünk feladni. De az Úr türelemmel és szelíden mégis azt kéri tőlünk, hogy adjuk oda őket!

Sokszor nehéz látnunk, „mi van Jézus zsebében”, de hinnünk és bíz-nunk kell benne, mert Ő soha nem vesz el úgy, hogy helyette, ne adna valami sokkal értékesebbet nekünk!

I N T E R N E T

Vándorok vagyunk

Két évszám között
Rövid kis vonás,
Földi életünk
Csupán villamás?
Mint borús égen
Villám fénye ad,
Suhan, mint madár,
Mint a gondolat?

Mégis oly sokan
Kérkednek veled,
Mások keze meg
Munkával tele.
Idt nyújtani
Soha nem lehet,
Rövid az időnk
Itt a föld felett.
Halál éjjele
Hamar ránk borul,
Porból szótt testünk
Ismét porba hull.

Vándorok vagyunk,
Ha tetszik, ha nem,
Ha szólít az Úr,
Innen menni kell.
Időnk itt rövid,
Úgy bánjunk veled,
Hogy életünk
Lehessen tele
Égi örömmel,
Amely végtelen,
s tükrözze arcunk
Majd a mennyben fenn!

PECZNYIK PÁL

Az Isten, aki meghallgat

A legjobb barátod lakodalmán vagy. Gyerekkorotok óta beszélgetted erről a napról, és most itt van. Az esküvői ceremónia nagyszerűen sikerült, tökéletesen beszélt a lekipásztor, az eskük őszinték voltak. Micsoda nap!

Önkéntesen felajánlottad a barátodnak, hogy megszervezed a lakodalmat. A lehető legjobb lakodalmat tervezted, amit csak el lehet képzelni. Felbérelted a zenekart, kibérelted és feldíszítetted a termet, megrendelted a vacsorát, és megkérted Berta nénikédet, hogy süsse meg az esküvői tortát.

A zenekar játszik, a vendégek jól érzik magukat, azonban Berta néni sehol sincs. Minden kész, de hiányzik a torta. Kisurransz és felhívod Berta nénit. Éppen szunyókált. Azt hitte, hogy jövő héten lesz az esküvő. Te jó ég! Most mi lesz?

Ismerősen hangzik?

Valószínű. Pont ezzel a dilemmával kellett Máriának, Jézus anyjának szembenéznie. A mennyegző javában folyt. A vendégek ünnepeltek... de elfogyott a bor. Akkoriban a bor olyan fontos szerepet játszott egy lakodalomban, mint most a torta. El tudsz képzelni egy esküvői vacsorát torta nélkül? Régen nem tudták elképzelni a lakodalmat bor nélkül. Borral kínálni a vendéget, a tisztelet kifejezését jelentette felé. Nem kínálni borral a vendéget, sértésnek számított.

Amivel Máriának szembe kellett néznie, az egész közösséget érintő probléma volt. Nagyon nagy probléma! Nem olyasféle, amihez a 112-es segélyhívószámot kellett volna tárcsázní, viszont a vele járó szégyent nem söpörték volna egyikönyen a szőnyeg alá.

Ha belegondolunk, a legtöbb problémánk ugyanilyen kaliberű. Ritkán fordul elő, hogy a problémánk a Richter-skálán egy nagyobb erősséget érne el. Ritkán kerülünk az egész nemzetet, vagy világkonfliktust érintő dilemmába. Általában kisebb méretű krízis helyzetekkel kell szembenézünk. Elkésünk egy megbeszélésről. Valamit az irodában felejtünk. Egy munkatársunk elfeledkezik a beszámolóról. A küldeményünk elkeveredik. A forgalom bedugul. A minket csapkodó hullámok azonban még nem veszélyeztetik az életünket. De eljöhet az a pillanat is. Egy rossz válasz egy egyszerű problémára meggyújthatja a gyújtózsínort. Ami hópihének indul, hógolyóvá válhat, és egy lavinát indíthat el, ha nem vigyázunk.

Ezért, jó, ha megvizsgáljuk Mária reakcióját. Az ő hozzáállása jó gyakorlati megoldást mutat ahhoz, hogyan bogozzuk ki az élet csomóit. „Nincs boruk” – mondta Jézusnak (János 2:3). Mindössze ennyit mondott. Egyszerűen összefoglalta a problémát és átadta Jézusnak.

„Egy jól felvázolt probléma felér egy fél megoldással” – mondta John Dewey. Ez biztosan tetszett volna Máriának, mert ő pontosan ezt tette. Meghatározta a problémát.

Kifakadhatott volna: „Miért nem szerveztétek meg jobban? Nincs bor? Kinek a hibája? Ti sohasem tudtok semmit rendesen megcsinálni. Ha azt akarjátok, hogy rendesen menjenek a dolgok, akkor magamnak kell kézbe vennem az ügyet!”

Vagy így is reagálhatott volna: „Ez az én hibám. Elszúrtam. Én vagyok a hibás. De meg is érdemlem. Bárcsak jeleskedtem volna a konyhaművészet területén. Egy csődtömeg vagyok. Na, gyerünk, tegyetek a világnak egy szívességet. Kötözzetek meg, aztán irány a bitófa. Megérdemlem!”

Annyira könnyű a megoldáson kívül minden másra koncentrálni. Mária nem ezt tette. Egyszerűen észrevette a problémát, meghatározta, majd a megfelelő személyhez vitte. „Nem bírok ezzel a dologgal, Jézus.”

„Amikor elfogyott a boruk, Jézus anyja így szólt: „Nincs boruk.” (János 2:3) Kérlek, vedd észre, hogy Jézushoz vitte a problémát, még mielőtt bárki máshoz vitte volna. Egy barátom mesélt egy feszült hangulatú presbiteri gyűlésről. Több nézeteltérés volt, mint egyetértés, és egy hosszas vita után valaki azt javasolta, hogy imádkozzanak. Erre valaki így szólt: „Hát már idáig jutottunk?”

Mitől van az, hogy az imára úgy tekintünk, mint utolsó lehetőségre, ahelyett, hogy úgy tekintenénk rá, mint első lehetőségre? Két okra tudok gondolni: a függetlenségre való vágy és a jelentéktelenség érzése.

Néha annyira függetlennek érezzük magunkat, hogy elhisszük, elég nagyok vagyunk ahhoz, hogy megoldjuk a saját problémáinkat.

Otthon nagy volt az öröm, mérföldkőhöz érkeztünk. A harmadik lányunk is megtanult úszni. Ez azt jelenti, hogy mind a három tud járni. Mind a három tud úszni. Háromból kettő oldalkerek nélkül tud biciklizni. Minden egyes sikeres teljesítmény után örömmel állapították meg: „Apa, egyedül is meg tudom csinálni!” A feleségemmel együtt örültünk az eredményeknek, és ünnepeltük a lányainkat. Nagyszerű, ahogy nővekszenek, önállósodnak, és szükséges is, hogy így legyen. De remélem, soha nem jutnak el odáig, hogy annyira felnőttek lesznek, hogy már nem hívják segítségül az apukájukat.

Isten ugyanígy érez velünk kapcsolatban.

Máskor nem érezzük magunkat függetlennek, hanem jelentéktelennek. Azt gondoljuk: „Persze, Mária átadhatja a problémáit Jézusnak, hi-

szen ő Jézus anyja. De az én problémáimat biztosan nem hallgatja meg. Különb is ott van neki az éhínség, meg a Maffia, amikkel foglalkoznia kell. Nem akarom zargatni őt a bajaimmal.”

Ha esetleg te is így gondolkodnál, engedd meg, hogy megosszam veled a kedvenc bibliaversemet. Annyira tetszik, hogy a Bibliám első lapjára is leírtam.

„Megmentett, mert gyönyörködik bennem.” (Zsoltárok 18:20)

Ha azt gondoltad, azért mentett meg, mert rendes vagy, vagy azt gondoltad, a jócselekedeteid, a jó hozzáállásod, vagy a jó kinézeted miatt mentett meg, hát sajnálom, de nem. Ha ez lenne a helyzet, az üdvösséged oda lenne, ha mondjuk felemeled a hangod, vagy, ha gyengén teljesítesz. Több oka van annak, hogy Isten megmentett: azért, hogy megdicsőítse Önmagát, azért, hogy megelégtse igazságát, azért hogy megmutassa mindenk felett való hatalmát. De a legdrágább Tőle, hogy azért mentett meg, mert szenvedélyesen szeret. Szereti, ha a közelében vagy. Nagy becsben tart.

„Ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened.” (Ézsaiás 62:5)

Ha Istennek lenne hűtőszekrénye, a fényképed rajta lenne. Ha lenne pénztárcája, a fotód benne lenne. Minden tavasszal virágokat küld neked és egy napfelkeltét minden reggel. Ha bármikor beszélni akarsz vele, Ő rád figyel. A világegyetem bármelyik részét választhatta volna lakhelyéül, és Ő a szívedet választotta. Na és a karácsonyi ajándékok, egyenesen Betlehemből? Kedves barátom, be kell látnod: teljesen odavan érted!

Az utolsó dolog, ami felől aggódnod kell az, hogy nyűg vagy Isten számára. Csak foglalkozz azzal, hogy megtedd, amit kér tőled. Nézd meg az események sorrendjét a következő versekben: „Jézus így szólt hozzájuk: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.” És megtöltötték színültig. Aztán így szólt hozzájuk: „Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak.” Ők vittek. Aztán a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett. (János 2:7-9)

Figyeltük a sorrendet? Először megtöltötték az edényeket. Azután, Jézus utasította a szolgálakat, hogy vigyék a vizet (nem a bort) a násznagynak.

Na most, ha én szolga lennék, akkor ezt én nem akarnám megtenni. Hogyan oldaná ez meg a problémát? Mit fog szólni a násznagy, ha odaviszek neki egy pohár vizet? Ezekben a szolgálakban vagy elég naivság, vagy elég bizalom volt, hogy megtegyék, amit Jézus mondott nekik, és a probléma megoldódott. Lássuk meg, hogy a víz azután vált borrá, miután engedelmeskedtek.

Mi lett volna, ha a szolgák nem engedelmeskednek? Vagy, hogy a saját házunk táján maradjunk, mi van, ha beazonosítod a problémát, átadod Jézusnak, utána pedig nem teszed meg, amit mond?

Ez lehetséges. Előfordulhat, hogy Isten egy furcsa lépésre kér. Szűkös az anyagi kereted, Ő mégis arra kér, hogy adj. Megbántottak, és Ő arra kér, hogy bocsáss meg. Valaki más elszúrta a dolgot, de Ő mégis arra kér, hogy légy türelmes. Nem látod Isten arcát, mégis arra kér, hogy imádkozz Hozzá.

Ha legközelebb egy mindennapos szerencsétlenséggel kerülsz szembe, kövesd Mária példáját.

Azonosítsd be a problémát. (Ezzel félig meg is oldottad.)

Add át Jézusnak. (Ő örül, ha segíthet.)

Tedd meg, amit mond. (Nem számít, milyen örültségnek tűnik.)

Végül, vegyél Berta néninek egy új naptárt.

MAX LUCADO

Hála mindenért

Adjatok hálát
ne csak a boldogságért,
azért is, ami rejtélyes és nehéz életetekben:
betegségért és szenvedésért,
Krisztusért viselt üldöztetésért!
Mindenben hálát adjatok!
Ma azért, amit máig kaptatok.
Egymásért!
S hogy Isten igéje, akarata még mindvégig titeket!
Hálások legyetek!
Hogy egykor, ha utatok véget ér,
elmondhassátok boldogan:
Igen, hála Istennek mindenért!

DIETRICH BONHOEFFER (1906-1945)
1943-44-ben a berlini katonai börtön 92-es cellájának lakója nem egy hétköznapi fegyenc volt. A 37 éves teológus, egyetemi tanár, pap, Dietrich Bonhoeffer különleges szerepe a következőkben rejlett: megengedték, hogy ta-

nítson, prédikáljon, és írásait közölték a náci Németország sajtójában. A „Führer” elleni összeesküvés gyanújával tartóztatták le. Miután több koncentrációs tábor is túlélte, 1945. áprilisában mártírhalt.

Idősek fohása

Uram vigyázz rám, hogy öregségemben is szerethető legyek!

Fékezd meg túlbuzgóságomat, amellyel azt képzelem, hogy nekem minden témához mindig mondanom kell valamit!

Szabadíts meg attól a jó szándékú segíteni akarástól, amellyel mindig én akarom elrendezni mások rendezetlen ügyeit!

Ne vegyem zokon, ha az emberek beavatkozásnak nevezik segíteni akarásomat

Taníts meg arra, hogy okos legyek, de nem okoskodó. Legyek mindig készen a szolgálatra, de a mellőzést is el tudjam fogadni.

Sok bölcsességet halmoztam fel életemben, és nagyon sajnálom, hogy ezt nem tudom másoknak tovább adni.

Beletörődtem Uram, de ugye megérted azt a kérésemet, hogy legalább néhány barátom maradjon az utolsó években.

Taníts meg arra, hogy tudjak hallgatni a betegségeimről és a nehézségeimről. Ezek évről évre növekednek, és velük együtt nő bennem a hajlandóság arra, hogy mindig ezekről beszéljek.

Nem merem azt a kegyelmi ajándékot kérni Tőled, hogy őszinte együttérzéssel tudjam hallgatni másoknak a betegségekről szóló folyamatos panaszkodását. De legalább adj erőt, hogy türelmesen végighallgassam őket.

Azt sem merem kérni, hogy halványodó emlékezőképességemet erősítsd vissza olyanná, amilyen régen volt. Inkább azt kérem, hogy adj nekem több szerénységet és kevesebb magabiztosságot, amikor előfordul, hogy mások ugyanarra az esetre másként emlékeznek, mint én.

Ajándékozz meg azzal a csodálatos bölcsességgel, amely beláttatja velem, hogy én is tévedhetek.

Taníts meg arra, hogy előítéletektől és irigységtől mentesen fel tudjam fedezni az utánam következő nemzedékek igazár, és ajándékozd nekem azt a derűs szabadságot, hogy sok jót tudjak mondani a fiatalokról.

Tölts be úgy szeretetteddel, hogy öregségemben is szívesen szóba álljanak az emberek.

Tudom, hogy nem vagyok szent, de azt is tudom, hogy az öregember örökös zsörtölődése az ördög munkájának a csúcsteljesítménye.
Add Uram, hogy így legyen!

I N T E R N E T R Ő L

Az idő elszáll

Így rendelte Isten! Az idő elszáll.
Elmúlik egy év, és új kezdődik már.
Az idő nem áll csendben.
Semminek nincs itt állandósága,
keresi minden, hogy hol a hazája.
Így akarja Isten.

Amikor mi is évből évbe lépünk,
egyedül Isten a mi menedékünk
nappal és éjszaka.
Nincs helye holnapi aggodalmaknak.
Elég, hogy megvan minden napnak
a maga baja.

Mulandó minden, mint hulló levél.
Az örökélet az alap, a cél.
Isten nevében merjünk indulni, előrelépni,
mindenért hálát adni, Őt dicsérni
ebben az évben!

N É M E T B Ő L F O R D Í T O T T A T Ű R M E Z E I E R Z S É B E T

Röpgyűlés

Azokban az években, amikor az egész ország Rákosi Mátyás nevétől visszhangzott, én segédmunkás voltam egy vastömeg cikkeket gyártó üzemben. Nem mintha kifejezetten erre éreztem volna hivatást, hanem mert ez volt az a hely, ahol a „nép állama” még megtűrt egy ilyen magam-fajta „reakciót”. De azért ez a néhány esztendő mégsem volt egészen el-

vesztegetett idő. Az „ökumené” szót még nem ismertem, de ott a gyárban tanultam meg tisztelni és becsülni azokat az idős, baptista munkatársaimat, akik a legvörösebb években sem rejtették véka alá keresztyén hitüket. Nem kérkedtek velem, mégis, mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy ők hívő emberek. Gyakran hallottam, hogy amíg az ütött-kopott, olajos falócákon ülve újságpapírba csomagolt ebédjüket fogyasztották, nem a futballmeccsekről, nem is a megélhetés gondjairól, vagy a kedvezőtlen időjárásról beszélgettek, hanem a bibliaórán, az istentiszteleten hallott gondolatokat szövögették tovább. Egyszerű szavakkal arról tettek tanúságot egymás előtt, hogy Isten jelen van az életükben, és ez biztonságot és örömet jelent számukra. Az üzem nagyfenekű párttitkárnöje kifejezetten a nép ellenségeinek nyilvánította őket, mások szerint fanatikusok és különcödők voltak, én azonban csodálattal néztem rájuk, és igyekeztem minél többet elkapni abból, amit egymás között beszéltek.

Egy alkalommal valami főkolompos érkezett a vörös-központból, és a munkaidő végén összehívott röpgyűlésen (majd minden nap volt ilyen!) arra buzdította a gyár dolgozóit, hogy csatlakozzanak egy Názárov nevű szovjet munkás mozgalomhoz. Ez a Názárov a közelgő pártkongresszus tiszteletére felajánlotta, hogy a munkaidő végén minden nap letisztítja a gépet. A főkolompos azt kérte, hogy a következő napi röpgyűlésen brigádvezetők nyilvánosan jelentsék be csatlakozásukat a mozgalomhoz.

Másnap a nagyfenekű párttitkárnö sorra járta a brigádvezetőket, és alaposan kioktatta őket arra, hogy mit kell majd mondaniuk. Pista bácsi, a jórészt baptista munkásokból álló brigád vezetője, aki egyébként a gyülekezetben gyakran hallatta a szavát, most mindent megpróbált, hogy kibújjon a teljesen értelmetlennek tartott feladat alól. Hallottam, amint nagy hévvel magyarázta, hogy nem tud ő sok ember előtt beszélni, inkább ráhúz még 5 százalékot a munkateljesítményére, csak ne kelljen a röpgyűlésen felszólalnia. A nagyfenekű egy darabig gyözködött vele, aztán a végső érvhez nyúlt: „Úgy? Az elvtárs nem akarja velünk építeni a szocializmust? Átpártolt az imperialistákhoz? Jó! Majd intézkedek!” Pista bácsi tudta, hogy ez mit jelent, és megtörten igent mondott.

A röpgyűlésen elsőként kellett felszólalnia. Leszegett fejjel vonult végig a műhelycsarnokon, és ügyetlenül, nehézkesen lépett fel a pódiumnak kinevezett ládára. Látszott rajta, hogy nagyon izgul. Köszörülgette a torkát, majd férfias elszántsággal igyekezett kipréselni magából a párttitkárnö által szájába adott szavakat: „Magam és a brigádom nevében... csatla-

kozom a ... csatlakozom a... a Názáreti mozgalomhoz!" Bejelentését mély csend követte. Az elvtársak láthatóan semmit sem vettek észre, a többiek pedig jól tudták, hogy politikai kérdésekben a rendszer nem ismer tréfát. Egyetlen arcizom sem rezdült, egyetlen kuncogás sem hallatszott.

Én pedig azóta is sajnálom, hogy akkor olyan bátortalan voltam. Nem mertem megkérdezni - és mivel Pista bácsi időközben odaátra költözött, e földi létben már nem is fogom megtudni -, hogy az a „Názáreti” valóban nyelvbtlás volt-e, vagy tudatos, bátor tanúságtétel...

DOBOS LÁSZLÓ „LÓ A TEMPLOMBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Alább szállni

Alább szállni... De kényelmetlen út ez!
Mi mindenén fennakadhat az ember!
Belekaphat a hiúság bozótja,
útjába állhat ágbogas önértzet,
ős félelem a fojtó szürkéségtől.
Visszahúzhatja vélt érdem, valós is,
elért, remélt hír, rang, pozíció, mind.

Alább szállni... De elhalaszthatatlan
program sokunknak mégis e világban!
Dicső, hatalmas Krisztus Úr, segíts, hogy
helyemre jussak, Arcod úgy csodáljam.

FÜLE LAJOS

Újévi üzenet

„És lesz az Úr nyomorultak kövára, kövár a szükség idején.”
Zsoltárok 9:10

Mindnyájunk életében jön egy pillanat, amikor valóban veszélyben vagyunk. Talán egyedül kell menned egy ismeretlen úton, súlyos anyagi gondjaid vannak, vagy egy műtéten kell átesned. Ilyen pillanatokban Isten gyermekei biztosak lehetnek abban, hogy Isten a menedékük. Aki Tőle kér segítséget, azt soha nem hagyja cserben. Ő mindig a rendelkezé-

sünkre áll, ha szükségünk van Rá. Ő a mi várunk, ahová menekülhetünk. Egy fogantyú, amibe kapaszkodhatunk, ha az élet hullámai túl magasan csapkodnak. Ő körülvesz minket az Ő szeretetével, és átvisz minket a veszélyeken. Megóv és segít téged.

Istennek ez az ígérete nem jelenti azt, hogy ha mi Benne bízunk, akkor soha nem fogunk semmit elveszíteni, vagy nem fogunk szenvedni. De azt jelenti, hogy bármi történjen velünk, Hozzá, az erős várba mindig menekülhetünk, ahol biztonságban vagyunk.

BRUINING-VARGA ÉSZTER

Csoda csak a hit számára létezik; a csoda a hit világszemlélete, mert a tények és dolgok mögött a közvetlenül ható Istent tapasztalja meg.

RAVASZ LÁSZLÓ

*Gyerekmunka a pécsi gyülekezetben 1982-től 1989-ig
(szubjektív visszaemlékezés)*

Vasárnapi iskolát Szili Anna tartott nekünk (Schauermann fivérek, a három Földesi gyerek, és később Khaled Laci, Attila és Bambi). Flanelfigurák segítségével tanította a bibliai történeteket. A lelkészlakás első helyiségében ültünk egy asztalnál, ami mögött volt egy falvédő. Ancika ide tette fel a flanel-figurákat. Énekeket is tanultunk (pl. Rút volt szívem, sőtét ...). A szövegeket Ancika egy nagyalakú füzetbe írta fel nyomtatott betűkkel és képeket is ragasztott bele. Rendszeresen készültünk karácsonyi műsorral a gyülekezet ünnepi istentiszteleteire. Ilyenkor minden gyerek kapott egy személyre szabott kis ajándékcsomagot, amiben többek között édesség és gyümölcs volt.

Szintén a gyerekmunka fontos részei voltak a kaposszekcsői csendeshetek. Ezekről az alkalmakról a délelőtti kiscsoportos beszélgetésekre és a délutáni kreatív körökre emlékszem. Mindig egy-egy bibliai alak történetét dolgoztuk fel, többször munkafüzet segítségével.

Egy idő után Ambrusz Évi vett át minket és serdülőórák keretében foglalkozott velünk (itt, a nagyobbak között, egy darabig csak hárman voltunk: Schauermann Tamás, Heini és én). Az Igével foglalkoztunk, rendszeresen kaptunk kis cetlire felírt, Évi rajzaival dekorált aranymon-

dásokat. Határozottan emlékszem arra, hogy egy darabig a Patricia M. St. John: „A forrás” című könyvet olvastuk. Ebben szerepelt az a szó, hogy „burgonyaszírom”. Utólag visszagondolva nem vagyok biztos benne, hogy ismertem a jelentését. Egy alkalommal egész délután tartó bulit szervezett nekünk Évi, aki a lelkészlakás alatti lakásban lakott. Ezen részt vett Tamás egyik osztálytársa is, egy Eszter nevű szőke lány. Ő szintén a Kertvárosban lakott, együtt mentünk busszal a Tompa Mihály utcába. Két játékra emlékszem: az egyik valami labdás játék volt, amit a kertben játszottunk. A másikhoz már bent, az Évi lakásában körbeültünk egy asztalt. Dobókockával kellett dobni, és aki hatost dobott, az kapott a nyaka köré egy sálat, kést és villát a kezébe, és ezek segítségével ehetett egy nagy tábla csokiból (nem volt könnyű) addig, amíg a következő nem dobott hatost.

Valószínűleg 1988-ban kezdődött nekünk hármunknak a konfirmációs oktatás, amit Misi tartott szombat délelőttönként (de lehet, hogy csak minden 2. héten). Egyszer Schauermannéknál voltunk, és nehezményeztem, hogy Misi túl gyorsan diktált valamit. Utána nem is tudtam elolvasni az írásomat, ami utólag azért meglepő, mert az iskolában rendszeresen kellett tollbamondásra írni. Egy alkalommal Misi vidéki alkalomra is elvitt minket autóval (talán Hidason lehetett csendesnap).

FÖLDESI KATALIN

Megjegyzés: A Földesi család Pécsről Budapestre, majd Svédországba költözött. Kati gyakran küld svéd cikkeket magyarra fordítva a gyülekezeti Hírlevelünkbe. Köszönjük.

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecs.methodista.hu> A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

1985 karácsonyán szerepeltek a gyerekek

Balról: Földesi Bence, Máté. Khaled Attila, Földesi Kati, ölében Sztupkai Gergő, Schauer mann Péter, Khaled Laci, fent: Schauer mann Henrik, Szili Anna és Schauer mann Tamás.

Istentől megáldott, békés új évet kívánunk minden kedves olvasónknak!